

DEL 5

Torsdag den 2. august 2012 – Mageløse Marseilles

Same procedure as last day – en galende hane fra kl. 05 til ca. 08... Det undrer mig egentlig lidt, at jeg ikke er mere træt med den forholdsvis begrænsede mængde søvn, jeg får. Men med alderen har man vist ikke brug for så mange timer?

I dag skulle vi til Frankrigs "[Grand Canyon](#)". Det er en stor naturpark, der består af en ca. 25 km. lang kløft omgivet af bjerge. Enkelte steder kan højdeforskellen være op til 700 m. og der skulle være de vildeste, smukkeste landskaber. Stedet er (selvfølgelig) opkaldt efter det amerikanske sted af samme navn, fordi klippeformationerne og områdets opbygning minder om det, der ligger på den anden side af Atlanten.

Min søster og svoger besøgte den amerikanske version denne sommer og vi vil da ikke stå tilbage... ☺

Da vi kørte og GPS'en fik opdateret ruten, kunne vi se, at der var mere end 3 timers kørsel dertil. Vi havde ikke kigget så nøje på kortet, men det skyndte jeg mig selvfølgelig at gøre og det viste sig, at stedet ligger noget tættere på kysten, hvor vi skulle bo ugen efter, end på [Vacqueyras](#), så vi tog en hurtig beslutning om, at vi ville udskyde turen til den efterfølgende ferieuge.

Men hvad skulle vi så? Endnu et kig på kortet og vi plottede Marseilles ind. Den by har jeg altid drømt om at se, fordi jeg synes, at navnet lyder så fint... (Ja, ja – vi har jo alle sammen nogle issues...)

Pigerne var med på ideen og af sted gik det. GPS'en estimerer tiden til lidt over en times kørsel. Det var fint nok.

Tiden passede og pludselig dukkede først afkørslen til [lufthavnen](#) op og lidt efter kunne vi se ind over hele byen. Sikke et syn og sikke en stor by!

Igen kørte vi nærmest direkte ind i en parkælder og vi følte os ret rutinerede. Da vi gik op, stod vi midt i et kæmpe butikscenter,

[Centre Bourse](#). Sejt!

Pigernes øjne lyste og vi daskede lidt rundt derinde og kiggede på vinduer, flotte, franske damer og ekspedienter, der så ud som om, at de kom direkte fra nytårstaffel hos dronningen.

Da vi kom ud af centeret, havde vi lidt svært ved at orientere os (for hvem medbringer da også et kort over en by,

som de ikke vidste, at de skulle besøge?) og jeg gik hen for at spørge en taxachauffør om, hvor vi skulle gå hen i den tro, at en taxachauffør i en storby dog kunne en smule engelsk. No parlez Anglais. Tilfældigvis kom der en kunde i samme øjeblik og hun kunne faktisk nok engelsk til at forklare os, at vi skulle gå ned på havnen. Som tidligere nævnt: Alle er så flinke, hvis man smiler og prøver selv, men franskmændene opsøger helt sikkert ikke selv en situation, hvor de kommer til kort med sproget.

Vi begav os i den anviste retning, fandt [turistkontoret](#) og fik udleveret det uundværlige kort. Samtidig besluttede vi, at vi ville tage rundt med én af de "hop-on-hop-off"-busser, der efterhånden kører rundt i de fleste større byer i sommerperioden. Det har vi haft rigtig gode erfaringer med i andre storbyer, som vi har besøgt, hvor vi også har haft begrænset tid. Den næste afgang var 14.30, så vi skulle slå et par timer ihjel først. Der var rigtig meget vejarbejde ved havnen, så antallet af afgange var noget reduceret. Det betød, at der kun var en enkelt afgang efter vores, så vi besluttede at tage hele turen rundt og ikke hoppe af.

Vi gik langs havnekajen og kiggede på fiskerne, der stod og solgte deres friskfangede bytte. Der lugtede noget af sure sild, men det var sjovt at se. Vi gik langs havnen og kiggede på restauranterne, for der var ikke andet. Den ene afløste den anden. Der var naturligvis fortrinsvis fisk på menukortene.

Ungerne var sultne og fandt et sted på Quai du Port, hvor de kunne få laks og pommes frites. Vi gik derind og igen skulle det vise sig, at vi var heldige med både tjener og maden. Tjeneren mindede om Troels Kløvedal (sådan lidt: Jeg synes, alle mennesker er fantastiske og I er helt specielle) og maden var helt forrygende. Jeg må beklageligvis indrømme, at jeg ikke er særlig god til at huske restauranternes navne – og vi er heller ikke gode til at gemme kvitteringer, men jeg opdaterer, når jeg kommer hjem, hvis jeg kan se navnet på kontooversigten.

Da vi havde spist, gik vi langsomt over mod stoppestedet for turistbussen. Der stod allerede nogle og ventede i forvejen. Prisen for os alle 4 var 76€. Det var også en slags penge, men vi kunne som sagt ikke nå at gå hele byen rundt og vi havde heller ikke tid til at finde ud af metro- og bussystemet.

Klokken blev 14.30 og ingen chauffør. Jeg stod og svedte og begyndte at blive lidt kællingemopset over franskmændenes evindelige "come si comme sa". Klokken 14.40 kom en kæmpestor fyr daskende, der så ud som om, at han bare hadede tanken om at skulle køre tåbelige turister rundt i en tåbelig bus uden tag. Hurra, tænkte jeg! Da det blev vores tur, blev alle mine fordomme (igen!) gjort seriøst til skamme. Jesper bad om 4 billetter, da vi havde set, at aldersgrænsen for børn er 11 og Lisa er et stykke over 12. Chaufføren kiggede på Jesper og spurgte på et udmærket engelsk: "How old are the children?" Jesper svarede, at vi skulle bruge 4 voksenbilletter, hvortil chaufføren svarede, at det ikke var dét, han spurgte om. Vi opgav børnenes alder og chaufføren kiggede på Lisa og sagde: "For the next 2 hours, you are 11." Så kiggede han på Maria og sagde: "For the next 2 hours, you are student." Det blev pludselig 56€ og han grinede. Han fik 60 og udleverede høredimser.

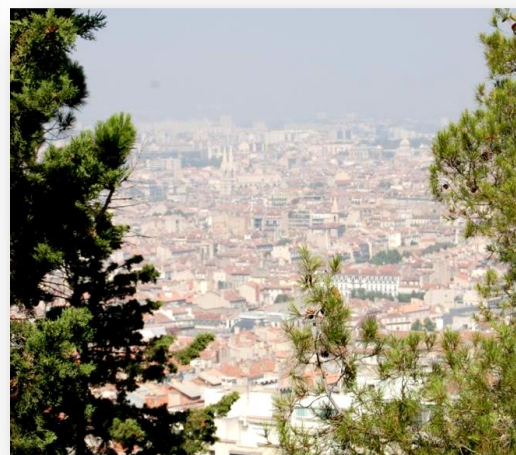

Jeg skammede mig over mine tanker og jeg besluttede, at det var sidste gang, at mine fordomme ville få overtaget.

Vi kørte vel ved 15-tiden og så var vi i gang. Først gik turen ud langs vandet, hvor vi så øen [If](#), som blev benyttet som fængsel fra 1530 og frem til 1871. Der var små badestrande og kæmpestore huse op ad bjergskrånningen, der må have en udsigt, som Strandvejens beboere må være misundelige på. Det smukke, blå hav gjorde ikke oplevelsen ringere.

Så kørte vi fra vandsiden ind mod byen og Marseilles' vartegn: [Basilique Notre-Dame de la Garde](#). Opad gik det i rimelig rask tempo. Chaufføren sneg bussen rundt om hjørnerne og ga' den gas op ad bakkerne. Sikke et syn, der mødte os på toppen. En kæmpestor bygning og en meget vedligeholdt statue i guld. Imponerende!!

Selv ungerne tabte kæberne et øjeblik.

Så skulle vi ned igen... Dér ville jeg have tabt mine tænder, hvis de havde været kunstige. Det var vildere end Vildsvinet i Bon-Bon Land. Der sad 3 asiater allerforrest og de var vist lidt rystede.

I rasende fart drønede bussen ned ad en vej, hvor der vist ikke var plads til ret meget andet end bussen. Bladene fra træerne i vejkanten slog imod bussen og enkelte steder skulle man huske at dukke sig for ikke at få en gren i næsen.

Der var sikkerhedsseler i bussen og vi havde alle spændt dem godt. Om de havde hjulpet, hvis der var sket noget, det er vel lige meget, når vi kom sikkert ned...

Resten af turen bød på kørsel rundt mellem de forskellige kvarterer, som vel svarer til brokvartererne i København. Byen virkede enorm stor, men faktisk bor der "kun" ca. 850.000 i selve Marseilles og 1,5 mio., hvis forstæderne regnes med. Vi havde indtryk af, at byen virkede markant større.

Godt rundtossede og med let kvalme, stod vi af bussen og snakkede om, hvad der mon kunne toppe dén oplevelse. På vejen rundt havde pigerne set nogle tøjbutikker med nogle smarte bluser. Det ville de gerne kigge nærmere på.

Vi begav os i den retning, hvor vi mente, butikkerne lå og fandt faktisk gaden kort efter. Pigernes shoppe-gén fornægtede sig ikke og vi fandt nogle t-shirts og et par shorts.

Vi blev enige om at prøve at finde shoppingcenteret og vores bil igen. På vejen mødte vi lige en lækker is-café, hvor vi tog et nedkølingsstop. Det var ret varmt og inde i byen med de tætte bygninger, kommer der ikke megen luft ned.

Det var rigtig hyggeligt at sidde og kigge på folk og spise is. Slankekuren venter i uge 33!

Vi fandt hurtigt centeret og bilen og så gik det retur mod Le Pradet. Der var ret meget kø i den modsatte retning og vi bekræftede hinanden i, at vi havde været dygtige (eller heldige) med, at vi havde undgået at køre i kø og at det altid var i modsat retning, at køerne befandt sig. "Buchon" på fransk, "Stau" på tysk og "Coda" på italiensk. Vi har været der og det gør ingenting, at vi indtil videre har undgået dem på denne tur.

Der var ikke rigtig nogen, der var sultne og vi kom for sent hjem til at nå at handle til "bænken", så vi tog lidt flûterester på værelset senere, selvom det var et brud på hotelreglerne... av av!

Fredag den 3. august 2012 – Le Pradet détente (afslapning)

Og endnu en gang galede hanen, hundene gøede og kirkeklokkerne bimlede kl. 08. Som før nævnt, var der ikke air condition på værelset, så åbne vinduer var ufravigeligt. Da der ikke var vand i nærheden (udover poolen) slap vi også nogenlunde for myggestik, men "betalingen" for mit vedkommende var åbenlys.

De andre vågnede ved 9-tiden og vi skyndte os ned for at få vores 2 croissanter og halvtørre flûtes. Vi gik tilbage på værelset for at klæde om til poolparty, da vi havde lovet ungerne, at vi ikke skulle fare rundt hele dagen. Vi var de eneste deroppe i en times tid, hvorefter der kom en fransk familie med en lille pige. Fint nok. De gik igen efter 1½ time og så havde vi vandet for os selv. Jeg svømmede nogle ekstra baner til ære for min onkel, der lærte mig at svømme.

Lisa elsker vand. Uanset form og sted. Hun var i poolen i næsten 4 timer og da sulten igen meldte sig, blev vi enige om at køre en tur til Carpentras, som skulle være en lidt større by i nærheden.

Vi ramte Carpentras, en p-plads og endnu en restaurant lidt over kl. 14. Det er da utroligt, at vi ikke kan lære det? De var meget venlige og vi fik igen lov til at bestille mad, selvom det var udenfor "normal" åbningstid for frokost. Tak til le chef, selvom vi måtte finde os i at sidde og spise, mens tjenerne ryddede af og servicen klirrede om ørerne på os. Endnu en omgang laks, le beuf og en salat blev fortæret og så måtte vi ud og kigge os omkring.

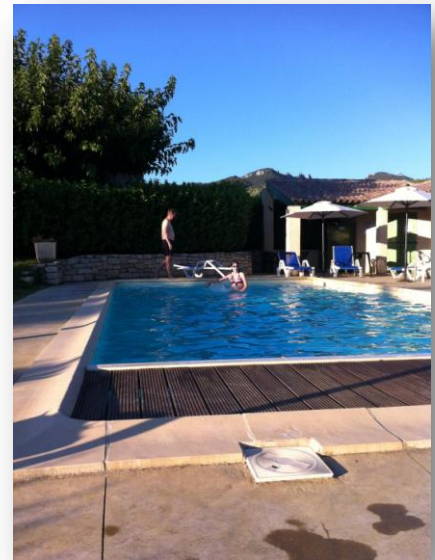
[Carpentras](#) viste sig at være et hyggeligt sted med et væld af små butikker. Mest tøj, ure og sko – men ikke på turistmåden. Der var også mange specialbutikker med slagtervarer, olivenolie og ost osv. Det blev en rigtig hyggelig tur, men jeg fortryder måske en smule, at vi ikke kiggede indenfor i den store [synagoge](#). Jeg véd ikke, hvorfor vi er så

elendige til at gå ind i de kirker og andre religiøse bygninger, som vi møder. De er altid meget smukke og man tager med stor sikkerhed ikke skade af at bevæge sig derind.

Vi brugte 3-4 timer derinde og fandt bl.a. en meget fin heks til Mor i en lille forretning, som udelukkende handler med hekse, trolde og lign.

Da vi alle sammen var lidt trætte i benene og vi vidste, at vi skulle hjem og pakke bilen til næste uges oplevelser lidt længere sydpå, blev vi enige om at nå at køre hjem og handle til "bænken" i supermarkedet og spise dér senere. Af én eller anden grund har jeg ingen billeder taget.

Hjemme på Le Pradet blev der igen skiftet til badetøj og pigerne strøg i vandet, mens Jesper og jeg fik et glas rosévin på hotellets terrasse. Der hørte ristet flûtes (som nok var resterne fra morgenbuffeten) og oliventapanade til og vi følte os meget franske, mens vi sad og talte og røg en masse smøger. (Det stopper, når vi kommer hjem, har vi aftalt – igen!).

Turen på rasteplassen blev en smule anderledes end de foregående dage, da hvepsene nu havde luret, at vi nok kom forbi i tidsrummet 20-21, så de havde sat sig i venteposition og blæste til angreb, da vi havde sat os og pakket al maden ud. En eller to hvepse kan man håndtere, men når der dukker 8-10 op, så skal man straks erkende nederlaget og blæse til retræte. Vi fandt et andet sted, hvor vi spiste færdig og så kørte vi hjem for at pakke.

Af uransagelige årsager, som ikke kun kan henføres til den let trykkede bagklap, fyldte vores ting mere nu, end da vi kørte fra Danmark. De eneste ekstra ting, vi skulle have plads til, var 6 flasker rosé og en gave til min Mor. Vi fik dog skidt pakket og kunne gå op og sove og være friske til en lille køretur den næste dag.